

jeg skal vælge mellem Bøiestrafpen og Tæmp eller Rottingslag eller Stofkeprugl, som det dengang kaldtes, eller ogsaa Krumslutning, foretrækker jeg Bøiestrafpen, og derfor vil jeg meget anbefale at vedtage Forslaget om Indførelsen af Bøiestrafpen ogsaa i Hæren.

Paulsen: Det vil vistnok ligesaa lidt forandre ærede Medlemmer, at ogsaa jeg, som hører til den maritime Stand, deltager i Diskussionen om denne Straffelov, men det vilde forandre mig selv, om de Udtalelser, jeg kommer med, ville finde Gjenklang hos en større Del af Thingets Medlemmer. Dette skal imidlertid ikke afholde mig fra at sige min personlige Mening om denne Sag i Særdeleshed for det Maritimes Vedkommende. Den Skjæbne har jo ramt mig nogle Gange tidligere, at jeg har staaet ganske alene. Det ramte mig saaledes i Samlingen i 1878—79. Dengang da Lovforslaget om en forandret Affattelse af § 31 i den gamle Søværnslov af 24de April 1868 var under Omtale, blev det udtalt af et æret Medlem her i Salen, saavidt jeg erindrer var det en af de mest fremtrædende Politikere, at jeg var den Æneste, der forsvarede denne Sag, men det viste sig dog, at netop det, jeg forsvarede, nglagtig kom ind i den nye Søværnslov. Fra Samlingen i 1879—80 kan jeg nævne et mindre Exempel; jeg var da den Æneste, der opponerede mod at bevilge en Sum af 8,000 Kr. til Dampskib ved Cæbjerg; jeg holdt paa Seilfartstøer og Jagde, at Pengene ellers vare tabte, og nu i disse Dage er vedkommende Selstab da ogsaa gaaet fallit. Jeg kan ogsaa nævne et Exempel fra iaar. Jeg er den eneste Indbringer af en Forespørgsel her i Thinget, som jeg nok tør sige ikke har stor Sympathi for sig —, jeg slutter dette deraf, at den ikke har været til Forhandling endnu. Ikke bestomindre har jeg dog set, at endel af de Foranstaltninger, som jeg vilde have talt for, allerede af Autoriteterne ere baaget i Udførelse. Dette giver mig Anledning til at tro, at, selv om mine Udtalelser ikke formaa Noget her, er der dog Haab om, at der i Fremtiden vil blive taget Hensyn til dem. — Jeg skal villig erkjende, at det foreliggende Forslag til Straffelov for Krigsmagten er udarbejdet med juridisk Dygtighed og med godt militært Kjendskab, men det kan dog ikke forhindre, at der er forskellige Punkter i Lovforslaget, som jeg ikke føler mig ganske tilfreds med, i Særdeleshed set fra et maritimt Standpunkt. Jeg er saaledes ikke ganske tilfreds med den Sammensmeltning, der har fundet Sted af Straffelovene for Hær og Flaade, idet det jo maa indrømmes, at Forholdene tilførs og tillands ere vidt forskellige fra hinanden og saaledes ogsaa den militære Tjeneste forskellige tilførs og tillands. Jeg tror ikke, det kan drages i Tvivl, at man ved Udarbejdelsen af Lovforslaget hovedsagelig har tænkt paa Hæren. Jeg tør naturligvis ikke

paastaa det, men jeg tilførs ærlig, at den Tanke er opstaaet hos mig, at man egentlig har udarbejdet en Straffelov for Hæren, og at man for at faae den til at passe ogsaa for Flaaden har indskudt saadanne maritime Sætninger, naturligvis de vigtigste, som kunne gjøre den brugelig for Flaaden. Jeg havde hellere ønsket, at man havde faaet en særlig Lov for Flaaden. Spørger jeg nu mig selv, hvorfor man har anvendt denne Form, saa er jeg kommen til det Resultat, at det var det eneste rigtige Standpunkt at staa paa, at gjøre det klart for den Børnepligtige, at han, naar han kom ind i Militærtjenesten, kom ganske under de samme Straffebestemmelser, enten han blev tagen til Flaaden eller Hæren. Jeg tror imidlertid ikke, at det holder ganske Stik. Det er fremdraget fra forskellige Sider, at man paa Grund af de særegne Forhold tilførs især for Flaadens Vedkommende maatte ty til de arbitrære, disciplinære Straffe, som § 200 omhandler, og det er ogsaa antydet, at denne § 200 vil blive noget forandret, særlig med Hensyn til Flaaden. Bliver det Tilfældet, saa veed jeg ikke, hvor Ænsartetheden er henne, saa maatte man meget hellere have to Love, hvor de Paragrafer vare fælles, der kunne være fælles, men hvor Forskellighederne bleve ganske tydelige. Jeg tror altsaa ikke, at det Raisonnement har Meget for sig, og at det skulde være den udelukkende Marsag til at staa Lovene sammen. Der er da ogsaa faldet Udtalelser om, at det skulde være et Motiv til at staa dem sammen, at det var Tilfældet i Sverrig og Norge. Med al Udtalelse for den svensk-norske Flaade er den dog ikke saa betydelig og stor, at man kan lægge Reglerne ved den til Grund. Jeg føler mig ikke særlig overbevist om, at man der har handlet rigtig ved at gjøre det. De Herrer, som have henvist til den tydske Flaade, skal jeg svare, at der er endnu mindre Anledning for mig til at følge den Nettesnor. Efter min private Mening gaar man netop feil frem der, skjøndt der vistnok kan være en udmærket smuk Disciplin og Orden i de tydske Dragskibe, naar man i Organisations- og Straffebestemmelser vil gaa frem efter de Regler, der gjælde for Hæren. Jeg tillader mig at henvise til England. Jeg tror ikke, at England havde vundet de Seire tilførs eller var den store Ænation, som den er, naar der ikke var gjort denne Forskjel mellem Soldater og Æmand. Det er muligt, at jeg ser for meget paa Traditionen, men jeg indrømmer, at jeg holder meget paa Traditionen; det vil ikke se heldigt ud ligeoverfor Æmanden, naar det synes, som om alle de Paragrafer, denne Lov omfatter, udelukkende gjælde Soldaten og ikke Æmanden. Endelig har det ærede juridiske Medlem fra Aalborg (H. Steffensen) med en vis Ret henledet Opmærksomheden paa den Banskilighed, der vilde opstaa, naar man havde fulgt det Princip, der er antydet,